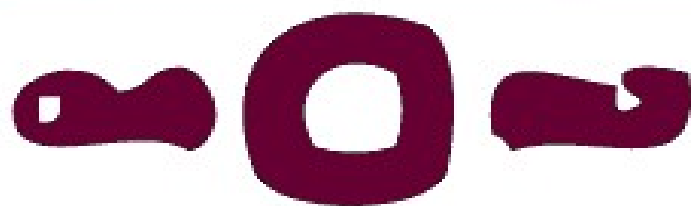

Stovka

Petr Valášek

Tato kniha je Vám k dispozici zdarma. Mimo jiné z tohoto důvodu neprošla korekturami a redakčními úpravami nakladatele, stejně tak výsledná elektronická podoba knihy nebyla detailně kontrolována. To znamená, že kniha může obsahovat gramatické, stylistické a jiné chyby. Omlouváme se za ně.

A abychom nezapomněli: to, že je kniha zdarma neznamená, že k ní nemá práva konkrétní autor. Než ji případně zveřejníte na svém webu, tak si to prosím ověřte.

Petr Valášek

Stovka

www.palmknihy.cz

© Palmknihy s.r.o. 2000-2013

Stovka Petr Valášek

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
<http://amber.zine.cz>

"Dráha číslo jedna - Kendži Iwara, Fudžisan Industries..."

Japonec. Kdysi mi docela zatápěl, to ještě když byly čipy na vrcholu slávy. My jsme všichni měli umělé dráhy, jenom lidi z Fudžisanu si vozili tartan nacpaný čipama a mikropružinama, tehdy to byly takové jednoduché hračky, došlápněš tretrou, čip přečte hmotnost, hybnost a úhel a pružina ti vystřelí nohu dopředu. Naše federace tenkrát hledala v pravidlech, co by se proti tomu dalo použít, vznášela oficiální protesty, všechno marné, bylo to prostě legální. Tak musely všechny atletické firmy začít utrácet za japonské čipy. Ale tahle éra už je naštěstí pryč, Kenovi je dávno přes třicet pro něj bude dneska úspěch kohokoliv předběhnout.

"...ve druhé dráze čeká na start Joachim Sajdá, Petrox..."

Tak to už je jiné kafe. Lidem z Petroxu říkáme "gumáci". Taky vlastně jenom využívají díru v pravidlech. Tam stojí, že žádný atlet nesmí mít jakékoliv příčně pruhované svalstvo nahrazeno mechanismem. Tohle pravidlo je tam kvůli chlápku z XD Metal, který si místo pravého stehna nechal voperovat nějaké páky a začal skákat přes tři metry do výšky, než to zakázali. Já to беру, to by místo nás rovnou mohli běhat a skákat androidi. Jo umělé srdce, to je něco jiného (ruku na srdce - kdo by chtěl dneska riskovat a závodit bez něj?), nebo neuroelektrické vývody pro ovládání treter, například. Rozdíl je v tom, že my závodíme sami, silou svých vlastních svalů. Teda právě kromě gumáků, ti mají svaly ze speciální pryže, která reaguje na nervové vzruchy a je pružnější, než lidská svalovina. Petroxáci si najali nějakého lingvistu, který jim úředně potvrdil, že kus gumy, ještě k tomu homogenní rozhodně nelze nazvat mechanismem. Petrox taky vrazil hezké prachy do vývoje povrchu, takže mají nejlepší pasivní dráhu na světě. Gumáci jsou tady dneska tři, poběží vedle sebe. *"...dráha číslo tři, vyzyvatel a věčně stříbrný smolař Laurent Charvé..."* Jo, ten je z nich nejlepší, ale na mě stejně nemá. Smolař, pch! V životě se mi nepřiblížil ani na dva kroky!

"...který dnes ráno nečekaně přestoupil ke koncernu Ingema, dosud v atletice ještě neznámému..."

Doprdele! Jak to? Vždyť Ingema měla dávno zkrachovat! A jsme v háji. To nám bude biodráha na houby!

"Same, jsi tam?"

"Jo, Peggy, slyším to. Uklidni se, třeba to nemají domakané a sesype se jim to."

"Tobě se to řekne, ale mě šéf zabije, jestli dneska nevyhraju! Co mám dělat, mám běžet po druhém kraji dráhy, nebo co?...Bože...Same, jsi tam ještě?"

"Jo, v klidu. Něco vymyslíme, neboj. Počkej, řeknu Rhinovi, on se jim nabourá na síť a zkusí stáhnout nějaké detaily o jejich dráze. Nemysli na to a soustřeď se na běh. Dneska jim natrhneš prdel, Peggy!"

"...čtvrtá dráha a v ní jediný bílý běžec, druhý zástupce Petroxu, Mariusz Wierzbowski..."

Nemysli na to! Blbec! Hodinu sedím s nohama do uzlu a čumím do stropu, abych se uklidnil, a teď tohle! Jestli mě ještě před startem Rhino nekontaktuje s nějakou skvělou zprávou, tak se sesypu!

"...v páté dráze poběží největší favorit, úřadující mistr světa a vedoucí muž Velké Série, Peg Cornell, GGI..."

Tak tohle jsem já. General Genetix Inc. je největší společnost, zabývající se genetickou výrobou na zakázku. Naše dráha funguje na principu, který je ještě tajný a kdoví, jestli ne protizákonný. V momentě, kdy vyběhnu a zapnou se napájecí obvody drah, pod mýma nohama začne bujet bohatý život. Kolíky mých treter jsou připojeny ke zdroji napětí ve špičce boty přes neuroelektrické konektory na mém chodidle. V momentě, kdy došlápnu, musím poslat nervový impuls do chodidla. Konektory sepnou obvod a na kolících se objeví kladné napětí vzhledem k dráze. Zvířátka (řekněme raději organizmy) v dráze reagují na kladné napětí vzedmutím, čímž se povrch trati "nabodne" na tretru, sakra, co je s tím Rhinem, už začínám ztrácet nervy. No nic, kde jsme to skončili? Jo, a potom se začne povrch bortit dolů, aby byl připraven vymrstit nohu nahoru, a tím zvýšit mou rychlost. V tom okamžiku já vyšlu do chodidla jiný nervový vzruch, který obrátí polaritu zdroje a mikroby, nebo jak těm mrškám chcete říkat, se zase vzedmou a vystřelí tretru i s nohou dopředu. A tohle celé se ve stovce...

"...šestka, a v ní stájový kolega 'Velkého Peggyho', Martin Deevy..."

Jo, s Martym jsme zažili spoustu srandy. Je už jako můj vlastní brácha. Běháme spolu, on trochu pomaleji, než já, ale zdá se, že mu to moc nevadí.

On je vůbec vcelku silná povaha. Já být takhle celý život odstrkovaný, věčně si muset honit triko kvůli Velkému Peggymu, asi bych se na to vykašlal. No, dneska na novém povrchu by snad mohl doběhnout druhý. To mi připomíná, že jsem mluvil o naší dráze. Takže: vyšlu signál, došlápnu, zabořím se, vyšlu jiný signál, odraz. A tohle celé ve stovce šedesátkrát.

"Same?"

"Jo, slyším."

"Kde je Rhino? Proč se mi ještě neozval?"

"Rhino už je vevnitř, Peggy, ale asi se nemůže dostat ven. Vydrž ještě chvílku, dej mu...půl minuty, jo?"

"Same, urychli to nějak, jestli můžeš! Já musím o té jejich dráze něco vědět. Tak sebou hod'te, jo?"

Tak takhle nějak oficiálně funguje naše nová dráha. Každému je ale asi jasné, že s takovou prkotinou můžem těžko vyhrávat v Sérii. Vždyť to má horší účinnost, než ty japonské křemíkové hračky! Takže teď ta méně oficiální specifikace. V prostoru cílové šachovnice jsou speciální organizmy, všežraví rozpínaví šmejdi.

"...v dráze číslo sedm startuje Mauro Koto, Fudžisan Industries..."

A ty potvůrky si začnou hledat prostor pro svoje rozmnožování do stran a cestou sežerou, na co přijdou. Na místě, kam se rozmnoží, zmutujou barevně do podoby svého hostitele, aby na dráze nebylo nic poznat. Takže běžec, který nemá naše tretry a neumí je ovládat (měli jsme tajné tréninky na synchronizaci běhu s vysíláním nervových impulzů z mozku do nohy), se začne lepit na dráhu a fatálně ho to zpomalí. Kdyby ale naši protivníci takhle pajdali celou trasu, bylo by to moc nápadné. Tak jsme to umístili jenom na posledních deset metrů. Ale jestli má Ingema něco, co naší dráze odolá (přece jen jsou taky genetici), tak nám je to k ničemu, protože Charvé je gumák, a když ho nic nezpomalí, nemám šanci.

"...u mantinelu, v osmé dráze se vám představuje Jason Patrick Jones, GGI..."

Nevím, proč starého Džej-Pí ještě s sebou vozíme. Je to taková reprezentace za zásluhy. Já vím, kdysi běhal jako gazela, ale teď? Ten je rád, že se dostal do finále, to si odkluše za devět padesát a pak aby se člověk bál, že na tiskovce něco vyžvaní. Dědek senilní.

"...připravte se..."

"Peggy, slyšíš mě?"

"Rhino! Tak honem, vykládej!"

"Je to v pohodě, mají to, co my, jenom používají kompresi dat při kopírování DNA. Dobrý, ne?"

"Proboha Rhino, snaž se mluvit aspoň trochu srozumitelně!"

"No to je jasný, ne? Ty jejich organizmy se množej s chybama, proto nejsou tak silný, takže tu jejich dráhu ty naše potvory schlamstnou jak malinu."

"Tak proč teda ty údaje komprimujou?"

"No, to je ta méně dobrá zpráva. Mikroby jsou pak trošku rychlejší."

"Trošku?"

"No o dost, no."

"Tak ven s tím, Rhino, není čas!"

"No, jsou rychlejší, než ty."

"...pozor...start!"

Tak, a je to tady, posledních osm sekund. Ted' už nejspíš nic nevymyslím, poběžím, jak to půjde, a uvidíme, co bude. V cílové šachovnici mám jistotu nějakých dvou desetin k dobru, ale co se bude dít předtím? Na co by jim byly mikroby rychlejší, než já? Když je něco rychlejší, než něco jiného, znamená to, že to první něco chce to druhé něco předejít. Takže mě to chce doběhnout zezadu.

"Rhino, jak rychle přesně?"

"Přesně třináct metrů za sekundu, při našich simulacích."

Třináctkou, já běžím dvanáct a půlkou, ty mrchy jsou ode mne dvě dráhy, to jsou dva metry...čtyři sekundy...na padesátce mě mají. Takže to je ještě šestnáct kroků. Jak jsme na tom s pořadím? První Sajdá, druhý Charvé, třetí ten Polák, pak já s Martym. Máme s Martym stejnou frekvenci běhu, ale on je menší, takže má kratší krok a je vždycky kousek za mnou. Ještě šest kroků...pět...čvách! Začínám se bořit. Takže ty potvory to vzaly zkratkou! Dalších pět kroků, držím s Martym frekvenci, ale už je na mojí úrovni. To znamená, že jsem pátý. Za mnou jsou už akorát ti dva z Fudžisanu, no a Džej-Pí. Je poznat, že ty mikroby z Ingemy jsou slabší, než naše, ale stejně mě to dost zpomaluje. Ale počkat, Marty je přede mnou, takže ho to nebrzdí! To znamená, že Ingema je namířila jenom proti mně! Zkousím měnit nervové vzruchy, polaritu kolíků a tak, ale vypadá to, jako by byl Ingemácký povrch izolovaný, nebo co. Ale určitě to musí jít zničit elektřinou, a jestli ne, tak jsme stejně v háji. Elektřina je naše poslední naděje. Jenom zjistit, jak mám prohnat proud něčím, co je izolované. Mohl bych třeba došlápnout oběma nohama najednou a jednu zapnout na mínus. Tím by se uzavřel obvod mezi mými tretrami, jenomže zkuste došlápnout

oběma nohama naráz při sprintu! Leda že by...

"Marty, šlápní prosím tě levačkou do mojí dráhy!"

A tady vidíte výhodu týmové práce. Jiný by řekl: "Nešlápnu, vždyť mě diskvalifikujou!", nebo "Proč bych dělal takovou blbost?", ale Marty je Marty, a proto poslušně šlápnul. Já jsem v ten moment zapnul mínus a... Navenek se nic nestalo. Jenom mně vyletěla tretra trochu výš a Marty mírně škobrtнул. Uvnitř dráhy ale zrovna dostaly smrtelný elektrický šok miliony mikroorganismů. A já jsem se najednou cítil, jako by mi sundali okovy a já mohl letět, letět až ke hvězdám, nebo aspoň do cílové rovinky.

"...úžasný závod, vážení přátelé, už už se zdálo, že bude Velký Peggy poražen, ale v cílové rovině oproti ostatním neuvěřitelně zrychlil a předešel všechny soupeře, včetně Charvého, a přesvědčivě obhájil titul..."

Hajzlové z Ingemy! My jsme aspoň ve svých praktikách demokrati. My závodíme proti všem, rovným dílem. Jenom nejpodlejší z podlých mužů bojovat nečestně proti jednomu závodníkovi! Ale já jim to na tiskovce vytmavím!

*

Už týden tady ležím v tom pitomém blázinci, všichni se o mě starají, sestřičky, jídlo a vůbec, a já mám furt před očima ten pitomý francouzský ksicht toho podělaného Charvého. Mně se snad o něm v životě nepřestane zdát! A to už jsem si myslel, že jsem v pořádku. A pořád vypadá jako živý. Ted' dokonce zívnu!

"Laurenté?"

"Grand Peggy, jsi to vážně ty? No to mě podrž!"

"Za co tě sem zavřeli?"

"Ále, řek' jsem na tiskovce, že vy v GGI jste podvodníci."

"Od tebe to sedí, šmejde!"

Spiklenecky jsme se na sebe zašklebili a zavládlo ticho. Ticho jako v zákopové válce. Ticho mezi pěšáky - nepřáteli, kteří zjistili, že jsou jenom loutky v něčích rukách, takže jsou vlastně na jedné lodi.

"Laurenté?"

"No?"

"Až odsad' utečem, koupíme si ostrov."

"A postavíme tam dráhu."

"Pravý, obyčejný tartan, tvrdý jak tvoje palice."

"A já si nechám zpátky nasadit lidské svaly."

"To že bys udělal?"

"No a? Stejně tě porazím!"

"Pche, to dřív tahle postel vykvete!"

"Tak dívej, už nasazuje pupeny!"